

КУШАЧИЦА

„Види, ја признајем... Узбуђује ме кад манипулишем људима. Кад их искушавам. Мислим, узбуђује... Секси ми је.“

„А кад неко манипулише тобом?“

„И то је секси. Али то само ретки успеју. Заправо, још нико није заиста успео. Ја сам врстан психолог. Логика у позадини је... Питам се да ли заиста свако зна шта је најбоље за њега? Шта ако неко други то зна боље? Види боље? И разуме боље? А? Шта онда? Попуштање пред искушењем као средство за превазилажење себе, својих ограничења... Гле, ја нисам злобна; ретко ко јесте. Покушавам да помогнем људима... Да им помогнем да надмаше себе. Али они нису увек захвални на томе... Нити разумеју... Макар не одмах. Неки никад. Да ти наведем пример?“

„Ајде. Молим те.“

„Пре више година сам се тако зајевавала с једним типом... Он се толико трудио да буде 'добар момак' да је то већ било скроз јадно. И онда сам га терала да ме вуче за косу, да ме дави... 'Јаче! Још увек могу да дишем!' И слично. Послала сам га у мрак. Његов, да се разумемо; не свој. Приморавала сам га да ме дави и удара и вуче. А он, ох, одупирао се, јесте. Чак је и плакао. Ја сам се за промену макар једном приближно добро појевала, али он... Па, ја сам му показала делове његове личности за које он уопште није знао да постоје. Али једном сам га очигледно гурнула предалеко у његов мрак, пошто ме је оставио на кревету, покупио се и отишао, и нисам га видела једно три године, а онда ми је из чиста мира послао СМС... 'Хвала', написао је. Хвала... Само то. Мислим, гле, ја се не плашим. Ако некој особи поверимо своју сексуалност, своју интиму, шта год то већ било, онда је за мене потпуно природно да му отворимо и покажемо и свој мрак, своју агресију, своје насиље. И обрнуто – жртву. У нама. И једно и друго је секси. Тотално факинг секси. Мислим да је то темељ љубави. Али не оне романтичне из средњег века. Него *јраве* љубави. Ја је не видим без тога. Него, кад сам рекла 'жртва'... Пошто сам га ја терала да ме туче и дави, жртва је заправо био он. Истовремено и жртва и агресор. Али можда он стварно није био спреман за обе улоге истовремено, шта знам... И зато му је требало три године да сконта. Али сконтао је. И ја сам срећна због њега. И поносна на себе, јер сам га нечему научила...“

„Размишљам... Рекла си да ти искушаваш људе...“

„Да. Али само оне до којих ми је стало. И оне код којих видим потенцијал. Страст и истина. Страст у мени. И истина у другима.“

„Али шта је онда с твојим искушењима? Искушење да неког не искушаш?“

„На то мораш сам да одговориш. Али питаћу те ово: зашто мислиш да ти све ово говорим? И не... Нећу да се креснем с тобом. Али можеш да ме силујеш, ако смеш.“

CEKC AS SUCH

„Егзорцизам? Истеривање ђавола.“

„Да. Али не ђавола. Човека. Детета, заправо.“

„Захтевна си. Понекад стварно пожелим да буде једноставније.“

„Па то си ми и пре рекла. Само тако да сам ти више веровала.“

„Ти си човек екстрема. Никада ниси ни за шта друго ни знала.“

„Дох.“

„И сад умеш да реагујеш само још на екстреме.“

„Сечем се већ две трећине живота. Од осме године, lol... Знам шта радим. Само што то нико не конта, јеботе.“

„А како се зове дете?“

„Опет крвариш.“

„Озбиљно? Види стварно. То значи да сам жива.“

„Размисли... Да ли стварно желиш да будеш само још једна *webgirl*? Овде можемо да направимо нешто посебно. Еј? Следећи пут морамо да узмемо више.“

„Да л' би волела да те убијем?“

„Мало, да.“

„Фак. Стварно не знам. Кажи ми... Искрено... Је л' се стварно осећаш присебно?“

„Да, Анита. Осећам се присебно.“

„Пошто имам жељу да те пратим.“

„Уживала си.“

„Јесам.“

„Шта можеш да изгубиш?“

„Не, не, не! На мени је, угаси!“

„Lol, је л' знаш оно у серијама кад двоје леже у кревету после секса, и било је тако добро, и ох и нарочито и све, да...?“

„Свет још није спреман за овакву љубав. Али полако... Биће. Размишљај о томе као о инјекцији будућности. Директ у вену.“

„Фак... Шта смо то урадиле?“

„Ја јесам Ана, али шта ако се не зовем Ана и ако је све ово заправо за тебе? Шта ако те волим?“

„А твоје ране? Јеси то?“

„Стварање може да буде и страшно.“

„Зар ватра не постоји зато да би горела?“

„Ана, стварно се плашим да ће људи почети да добијају идеје.“

„Па нека их. То је добро. Зар није? Давати људима идеје.“

„Не ако добију идеју да ми те силују. Или убију.“

„Уопште не знам да л' сам свршила. А ти, јеси ли?“

„Нисам. Што је мало страшно.“

„Занима ме... Ја заправо не знам колико је ово уопште више секс *as such*.“

„А шта ти би с оним трабуњањем о демону?“

„Па, зар није тако?“

„Како?“

„У мени је демон. Зове се Ана.“

„Ти стварно верујеш у то?“

„Да. Што не бих? Мислим, у мени су дете и демон. Ничег другог нема у мени.“

„А ја ти помажем да убијеш дете?“

„Да!“

„Јој, Ана... Ти стварно ниси океј. Је л' знаш?“

„Знам.“

„И то о убијању детета ми није у реду. То би могли погрешно да протумаче.“

„Али, па ја не причам о *џуђој* деци! Ја причам о себи. Ваљда могу сама да одлучим који део себе желим да убијем, а који не. Зар не? Је л' не смем? Ја сам мислила да смо слободни.“

„Па јесмо, али...“

„Људи ионако већ мисле да смо умоболне. И зато кажем, дајмо им још један разлог. Онако, прави разлог... Убиј дете и направи од мене...“

„Шта?“

„Демона. Ану. Жену. Откуд ја знам шта! Нешто од тога. Нас две бисмо могле да будемо толико више...“

„Је л' истина оно што си говорила о мами?“

„Да“

„А тата?“

„Ја нисам моје таблете. Нисам моји жилети.“

„Један део мене жели да те боље упозна... Један део. Али други...“

„Размишљаш да ме оставиш?“

„Понекад. Али тренутно размишљам да те поједем.“

„Видела сам твоје очи кад си ме ударала. Погледај ме у очи и кажи ми да не волиш?“

„Да, ја сам јебено умоболна! Али то ме не спречава да трезвено размишљам. Lol. Али озбиљно... Желим то. Дај ми. Молим те. Зар ја теби ништа не дајем? Зар ти стварно ништа не значим?“

„Ти си поремећена... Оно, црно на бело. Фактички. А ја... Плашим се да ћу изгледати као садистичка кучка која злоупотребљава твоје стање... Твој мањак 'здрaвог' расуђивања. То је само за један корак боље од злостављања деце. *I'm fucked.*“

„Јесмо стварно морале још и о...?“

„Можда је требало да идемо уживо. Али вероватно не би било исто... Ово је вероватно стварно морало баш овако да се деси. Све са овим разговором.“

„Пријатеље. Породицу. Онај мој назови посао. Такве ствари...“

„Добро. Објави.“

„Да?“

„Објави. Објави, па да видимо колико смо заиста слободни.“

(Са словеначкој превела **Јелена Бугимировић**)